

Παναγιώτης Αρτίγγας Β.

8-5-57.

ΕΒΕΡΕΤΙΔΗΣ.

20

Εἰς Ποντιακῶν Λαογραφικῶν εἰσαγωγῶν. 42.

..... ἔφημα

Ο. Ἀκούετε τὴν Λαογραφίαν μας εἰσαγωγὴν «Ποντιακοὶ ἄνθρωποι»,
συγγραφεὶ καὶ εἰσαγωγῆται ὁ συγγραφεὶς μας

Εὐστάθιος Εὐσταθιάδης

..... Τὸ εἶμα οὖν

Ο. Μετὰ τὰ ὁμορφα εἰσαγωγὰ μας τραγούδια εἶναι καὶ ὁ Μάραντος.

Ἡ Ποντιακὴ παρὰδωσις μας εἶναι ἀριστερά. Τὰ τραγούδια αὐτὰ
παρέρχονται στοὺς ἱερουργοὺς ἀγῶνες τῶν εἰσαγωγῶν ἐναντίον
τῶν Ἑλληνικῶν κατὰ τὴν ἀρχὴν ^{ἀπὸ τῶν} βιβλίων ^{τῶν} 11^{ου} καὶ 12^{ου} καὶ 13^{ου}.

Τὸ τραγούδι τοῦ Μάραντος δὲν μας μιλᾷ γιὰ ἡρωισμό καὶ
παρρησία. Ὁ Μάραντος εἶναι ἕνα νόστον ποταμὸν παρρησίας
καὶ μάστιγα βαρβαρότητος, γιὰ τὸν ποταμὸν καβαλάρη
παρρησίας. Ἦν ὁ Μάραντος μετὰ τὴν κατὰ τὸν εὐχρηστικόν
μάστιγαν ^{ἀπὸ τῶν} ἑλληνικῶν ^{τῶν} βιβλίων ^{τῶν} 11^{ου} καὶ 12^{ου} καὶ 13^{ου},
ὅπως εἰς τὴν ἀρχὴν ἀρχὴν εἶναι ὁ νότος μετὰ τὴν ἀρχὴν
Ἑλληνικῶν. Τὸ ἑλληνικὸν ποταμὸν παρρησίας καὶ τὸν ἀρχὴν

ΑΡΧΕΙΟ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ

Μετὰ τὸν Μάραντον.

Τὸν Μάραντον χαρὶν ἔρπον, τὰ δὲ εἶναι ἐν ὁμορφίᾳ,

ὅπως ἂν ὁ ἀσπὶς εἶναι μετὰ τὸ χρυσὸν παρρησία.

Τὸ Μάρον δὲ παρρησίας καὶ τὸν ποταμὸν εἶναι.

Κι ἡ κατὰ τὴν ἀρχὴν παρρησίας ἀπὸ τὸ χρυσὸν παρρησίας.

Καὶ τὰ δὲ εἶναι τὴν κατὰ τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὴν ἀρχὴν.

Ἡ κατὰ τὴν ἀρχὴν παρρησίας καὶ τὸν ἀρχὴν

τὴν ἀνεπαρκῆ νύκτα, ὅπου γίνεται ἡ προσερχομένη γὰρ
τὸ ζῆλον ἐπὶ τὸν πόλεμον. Μὲν δὲ δάμνασθαι πάντα
ἀποδίδονται ἐπὶ τὸν Μάραντα καὶ εὐεῖνος τὴν
παρηγορίαν, ὅσοι μὲν.

Ποῦ εἶπες, ποῦ εἶπες, καὶ Μάραντα; καὶ ἐμὲν τίνας ἀφῆκες;
Ἀφῆκες τὸν υἱόν μου, τὸν Ἄε-Κυριακόν
Ἀφῆκες τὴν γυναῖκα μου, τὴν Ἄλκα-Θεοτόκον
Ἀφῆκες τὰ ἀδελφεὰ μου τοὺς δίδου' Ἀποστόλους.
Ὅμως εὐεῖνη δὲν ἔχει ἐμφοροσύνην ὅσον αὐτοὺς.
Καὶ ὁ Μάραντος συνεχίζει τὰ παρηγορητικά του λόγια.
Ἀφῆκες χρυσὸν δραχμὴν, καὶ ἄργυρον δαχτυλίδι
τὸ δαχτυλίδ' αὐτῶν καὶ τὰ καὶ τὸ δραχμὴν ἀποδίδου.
Ἀφῆκες τὸν υἱόν μου τὸν χρυσομυλωνιάντην.

Φεύγει δὲ τὸν Μάραντον. Περνοῦν ἐπὶ τὸν πόλεμον
χρόνια καὶ ἀποδίδονται τὰς Μάραντα ὁμοῦ καὶ
Ποιὸς ξέρει ἀνὰ τὰς πόλεις τὴν τὴν φερόμενην ἐπὶ
ὅπως φανταζόταν ὁ Μάραντος. Γίνεται τοιαύτη
ἐπὶ τὴν γῆν θούρα, ὅπως τὰ πόδια τοῦ Μάραντος
μέ τὸν υἱόν μου τὸν χρυσομυλωνιάντην. Πάνω εὐεῖ
ὅτι εἶναι ἐδουλωμένος ^{τοῦ} τὴν συναντᾷ μὴ μὲν
καὶ ποῖος γένος. Μὴδὲ μὴ τὴν καὶ ἀπὸ πύργου
εἰς πύργον τὴν ἀποφύγει ὡς ὁ Μάραντος, ὁ ἀποφύγει
τὴν, εὐοκίδηται ἐπὶ τὸν πόλεμον. Μὴδὲ ἀποφύγει καὶ
μάλιστα ἦσαν, ^{τὴν} φέροις σου.

Καὶ ἐμὴν ἀγένην τοῦ ἀνάντα.

Ἐνταῦθα ἐνέμνα τον, μὲ ἄλλ' ἔντα Ἰ' ἀνεμίνω.

Ἐνταῦθα, ἔντα ὁ Μάραντος, μὲ ἂν ἴεν καροχρεύνω.

Καροχρεύνω καὶ εἶσιν σάν τῆς Πηγεόδης. Τότε ὁ ξένος
τῆς εὐροτένης νὰ τὴν εὐανρωτῇ, δόσει αὐτῇ ἡ ^{τὰ} πᾶν εἶσαι ἡ
ἐνταῖν, ~~γὰρ~~, τοῦ Μάραντος, τὴν ὥρα εὐοῦ ζευχοῦσε.

Ἡ πρῶτα ὁμῶς ὅσο ὠνχε τὸν καροχρεύνω καὶ καί ποια
εὐχρη τὸν ἀναγνωρίζει. Τὸν ἀναγνωρίζει ἀπὸ τὸ στυμνο-
δόμο - στυμνοδόμο - τῆς κορυφῆς, ἐν.

Ἐνταῦθα τὸ στυμνοδόμο τῆς Μάραντος ὁμοιάζει.

Ὁ Μάραντος ^{ἐν} δομῆς τὴν εἶσιν καὶ τὴν ἀγάπην τῆς
καὶ ἐμὴν δαμῶνται εὐοῦ μαυρόχρονο ἀγῶνα τῆς
παρτερίας καὶ εὐδομονῆς.

Λύρα τραχοῦδι.

Ὁ. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀγάπη τῆς ἀγάπης τοῦ Μάραντος καὶ
τῆς ἀγάπης τοῦ. Ἀγάπη ἀδελφῆ, ἀδελφῆ, ἀδελφῆ,
ἀδελφῆ. Εἶναι τίτλοι, οἱ ἑρμηνεῖς ἀγάπης, μὰ
καὶ ὅρα, τοῦ εὐαγγεῖο καί ποια. Ἡ ὁμορφία καὶ δίνει τὴν ἀνταρτία
τῆς ὁμορφίας τῆς ~~τῆς~~ εὐαντων τῶν χρόνων,
ὅσον χάρα ἦταν ἡ δουλεία, χάρα ὁ ἔρωτας, χάρα ἡ ἡσυχία.

Λύρα τραχοῦδι.

Εὐαντων με ἕνα ὁμοιάζει.

Λύρα τραχοῦδι.

Ο. Μὲ τὰ Ποντιακά διότιχα σοὶ Ἰ. εὐοδῶντε ἀμέσως,
μῆνιν πό' ἐρόγραμμά μας.

Λύρα τραγοῦσι.

Ο. Ἀφήνομε εἰς αἰ' χαράν. Ἐ' ἀγγετὴν ἐβόμάν' ἔαν' γερ' ὀφθαλ.
..... ἔῃμα

Ο. Ἀκούσατε τὴν Λαογραφικὴν εὐδοκίαν
«Ποντιακοὶ Ἀντίδοχοι».

Ποὶ γράφει καὶ ἐκμετρεῖται ὁ συνεργάτης μας
Ἑλίας Εὐσταθιάδης.

..... Τὸ ἔῃμα σβύνει

ΑΡΧΕΙΟ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ

Συρὰ Ποντιαστὴν Λαογραφικὴν ἑκδομὴν. 43.

Empia

Ο. «Ποντιαὶ Ἀντίπαλοι». — Λαογραφικὴ εἰσαγωγή τοῦ
ἑσπερίου μας, ποὺ μεταδίδεται μὲ ἐπιμέλεια τοῦ
συγγραφέα μας. Ἑστὶν ἐξοικειωμένη. Κείμενο τοῦ ἐδίου.

.....Τό σῆμα ὀφείλει.....

2. Σας παρανοιάζουν, άχαινοί άπειροί, το χαμόγελο
παραοί «Τ' όφτανίσαν το νηαίόσφραν».

Πρώτη και τελευταία με παλαιά δοκίμια α' γ' δ'.

Οι σίχαι του διαγράφουν μαζικά τὸν χαρακτήρα τοῦ
Ποναυτοῦ γαυ. Παρουσιάζουν ἀπὸτις διόσεις τους
ὅπως τὸς διαγράφει καὶ τὸς διακρίνει ἡ διαμόρφωση.

Παρόμοιες δοξασίες δὲν ἔχουν, τὴν ἑνὴν ἀσκήσας ἀπαρ-
μόνως, ἐνώπιόν σου μόνο. Ἀνταναγκάζεται μέγα ἀπ' αὐτῆς
ἓνα πόρην ἀνακατασκευάζει τὸν ἑαυτὴν, καὶ εὐαί-
νῃ κατακινῶν καὶ νὰ εξαφανίσῃ ὅλην τὴν ἀσκήσας
αὐτοῦ πόρην, νὰ καταρτίσῃ καὶ αὐτὸν τὸ ἑαυτὸν.

Φανεραίνει έτσι ο θαός μας την μαγία του αγάθου
απός την όμορφη ζωή. Κι ας έρθουμε στο τραγούδι.

Η πόρτι καθαρίζεται, όπως ο καθαρισμός της βρίσκεται
στον Άδν. Καθαρίζουν την ερμηνεία του λόγου, και
φύλακα και την καθαρίζουν, την καθαρίζουν.

Διήμερα, τριήμερα, καὶ νύκτεν ἀπαρτίζετε,
 ροδίην' ἄσιν, σποδίην' ἄσιν καὶ ἄσιν με σπειρανόντε.

Ἐπεὶ γὰρ εὐὸν Ἰάδην εἰδὼς τὸν κῆρ ἄς ἀπαρμύγει,
ὡς ὁ κῆρ ἄς ἀπὸ ἀπὸν εἰδὼς, ὡς ἐγὰρ τὸν Χάρον.
Χάρε ἔγῃ ἂν ἀπαρμύγει ὁ χαρμὸν τ' ἄγῃ οὐ.
Πῶς γὰρ μὴ εἰδὼς οὐκ ὁ ἀπὸν; ἔς εἶναι καὶ
ἀπαρμύγει. Πρὶν γὰρ εἰδὼς τὰ δευτῆς τῆς ματρὸς
φραγμῆς τοῦ κῆρος κῆρος καὶ νάρης στὸν ἑαῖον
κῆρο, στὸ χαρμὸ τῆς κῆρος τοῦ, γὰρ γὰρ ἀπὸν ἀπαρμύ-
γει νυφούρα. Ὁ κῆρος ἀπὸν ζυνάει εἰς τὸν
αἰῶνα. ἔσθ' ὁ ἀπὸν καὶ ἀπὸν τὸν Χάρον εἰδὼς.
Ἀναμύγειται μὲν ἄπὸν καὶ ἡ ἀπὸν συμβορῆει τῇ
εὐχαρμῶν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἰανῶτος μὲν τὴν ματρὶν
τοῦ Ἰάδην. Συμβορῆει ἀπὸν καὶ τὴν ἀπὸν στὸν
ποῦ Ποντίου ἀπὸν ἀπὸν τὸν κῆρος τοῦ, ἀπὸν γὰρ τὰ
συμβορῆει τὰ βῆματὰ τοῦ μὲν τῇ ζωῇ.
Καὶ ἀρχῇ τὸν ἀπὸν ἀπὸν ἔσθ' ὁ ἀπὸν.
Κεῖ ἂν ἔν καὶ τὸν κῆρος μὲν εἰς Χάρε, γὰρ ἀπὸν ἔσθ' ὁ ἀπὸν.
Κεῖ ἂν ἔν καὶ τὸν κῆρος ἔσθ' ὁ ἀπὸν, Χάρε γὰρ ἀπὸν ἔσθ' ὁ ἀπὸν.
Θά ἀπὸν γὰρ τὴν κῆρος μὲν, ἀπὸν ἀπὸν ἀπὸν καὶ ἀπὸν.
Ἐπὸν ἀπὸν, Ἐπὸν ἀπὸν, καὶ ὁ Χάρον καὶ ἔσθ' ὁ ἀπὸν.
ἔσθ' ὁ ἀπὸν ἀπὸν ὁ Χάρος ἀπὸν στὸ Βασιλεῖο τοῦ.
Τὰ ἀπὸν ἀπὸν τῆς ζωῆς τὸν κῆρος ἀπὸν ἀπὸν στὸν
ἑαῖον κῆρο, ὅπως εἰς ἀπὸν ἔσθ' ὁ ἀπὸν ἀπὸν ἀπὸν
ἀπὸν στὸν ἀπὸν. ἔσθ' ὁ ἀπὸν ἀπὸν ἀπὸν,
ἀπὸν ἀπὸν ἀπὸν ἀπὸν στὴ χαρὰ τῆς κῆρος τοῦ,

Διμῶνται τοῖς μαρτοῖ τοῖς φίλοι καὶ τοῖς στέμμι
τὸ μῆνυμα.

Ἀκούσατε τί μένηται ὁ κύρς ἀπὸ αἰ ἐν Ἑλλάδι:

Ἰὰ τῶν καὶ αἰνὲ οἱ φίλοι μου καὶ παραστῆν' τὴν κόρη μ'

φύλοι μαρτοῖ, μαρδαμοῖ, ~~πρωτοῖ~~ στὸν ἀνδρῶνιο

αὐτὸν δειρό, τήφρια, μὲ φωνὴ φίλου ἀνιχέ

ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ἔδου καὶ αἰ ὀρίβει ^{να παραδῇτε,} να μαρδαμοῖ

τε ἐστὶ τὴν κόρη μ' ἡν ὀφθαλμῶν. Σὺ μαρτὸ φίλε,

παραστῆσαι στοργιὰ, ὅδου δὲ τῆς παραστῆσαν

ὁ αὐτὸς πη καὶ δῶξε ἀπὸ τῆς εὐφροσύνης τὴν

ἐννοια τῆς ὀφθαλμῶν τοῦτ' τὴν ὥρα τῆς χαρᾶς.

Λύρα τραγοῦδι.

9. Καὶ τώρα ἀκούετε μερὰ δίστιχα τραγοῦδι ~~μὲ~~ να
αἰνῶναι οἱ αὐτοὶ ὀφθαλμοί.

ΑΡΧΕΙΟ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ

1. Συντάξουμε το πρόγραμμα καὶ μετὰ τί
ἡ χορευτική. Χοροὶ χορχός, ἐνδοσεύονται.

Οἱ χορευτὲς χορεύονται τὸν, ἐνδοσεύονται καὶ
ἐνδοσεύονται τὴν χαρὰ τῶν μετὰ τὸ εὖδμα τραγοῦδι τῶν.

Λύρα τραγοῦδι.

Πρωτοῦτο εἶναι ὁ χορὸς μοταχμῆ. Εἶναι γνωστὸς ὁ
χορὸς αὐτὸς ἐ' ὅτι τὴν ἀρχὴν τοῦ πόντου, καὶ αἰ καὶ
στὰ μέρη τοῦ Κανιᾶου, ὅδου ἔφησε Ἑλληνιστικαῖς
Μαδοῖ. Μετὰ τὸ χορὸ αὐτὸ δένεται τὸ τίτος τοῦ Πονταίου
χαρῶν, ἀπὸ καὶ τὸ τίτος καὶ τὸ γένειον.

Λύρα τραγοῦδι.

Q. Εδώ κλείνει η συνδρομή μας. Θα είμαστε μαζί σας την
ερχόμενη εβδομάδα, στην ίδια μέρα και ώρα.

Όπως πάντα αφήνουμε Ύλη.

..... Εἴπα (

Q. Αποδώστε τη λογαριασμό συνδρομής.

«Ποντιανοί Αντίμαχοι»

που γράφει και εικονίζεται όσον αφορά τη γραφή

Εκδόσεις Εὐσταθιάδης

..... Τό σῆμα σὲν (

ΑΡΧΕΙΟ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ

Εἰς τὰ Πορτιανῶν Λογογραφικῶν ἐκδομῶν. 44.

..... Ἑῆμα

Ἐὰς μεταδίδουμε τὴν Λογογραφικὴν ἐκδομὴν τοῦ Ἑαῦτός μας

« Πορτιανοὶ Ἀντιπαροῖ »,

αὐτοῦ χάρις καὶ ἐκμετρεῖται ὁ συντάκτης μας

Ἑαῦτος Ἑυσταθιάδης.

..... Τὸ ἑῆμα σὺννε

Ἀγαθὸν αἰροῦνται, αἱ ἐκμετρεῖσθαι συχνά, οἱ ἐκδομῶν

μας, Πορτιανὰ δίστιχα. Μερῶνται γὰρ αὐτὰ, τὰ κατε-

τάχαμε εἰς δύο φέρει κατηγορίαν, ὅσον ἀφορᾷ τὸ

ἐκμετρεῖσθαι αὐτῶν. Ἑῆμα δὲ αὐτοῖς δύο λόγια γὰρ

τὸ μέτρο καὶ τὴν συλλαβὴν, αὐτὰ τὰ χαρακτηρισθῶν.

Κυρίως τὸ μέτρον εἶναι ἑκατασεντασύλλαβο.

Γενικὰ τὰ δημοτικὰ ἑλληνικὰ τραγεῦδια εἰς αὐτὸ τὸ

μέτρο ὑποσυντάσσονται καὶ αὐτὰ οὖν ἐκμετρεῖσθαι ἀποσυντάσσονται

ὁ στίχος ποιεῖται. Ἀλλὰ ἔχουμε καὶ τὴν ἑκατασεντασύλλαβον.

Ὑποάρχουν δίστιχα γὰρ δεκάσφι συλλαβῶν, μετὰ δε-

κάσφι καὶ μετὰ πενήντα ἀπόφιν. Ἐὰν ἐκμετρεῖσθαι

τὰ ἑκατασεντασύλλαβα, αὐτὰ εἶναι δεκάσφι συλλαβῶν,

ὁ λαὸς γὰρ νὰ τὰ ταυρίσῃ ἐνὸς ὅμοιου, τὰ μετέβαλε

εἰς δεκάσφι συλλαβῶν, ^{καὶ δεκάσφι συλλαβῶν} ὅσον εἶναι εἰς κατὰ

ἡμιστιχὸν ἑαῖρο ἑκατασεντασύλλαβο ἡμιστιχὸν. Βέβαια ἀνα-

συντάσσονται ἐπὶ τὴν ἀρτίωσιν ἀπὸ τὸν ἡμιστιχὸν μας

μετατρέπεται εἰς τετραστίχον, μετὰ δύο δεκάσφι συλλαβῶν

δίστιχα καὶ δύο δευαττάγραφα. ἔχουμε ὅμως καὶ
πραγούδια μὲ δευαττάγραφοι στίχοι χωρὶς τὰς
προσῳδίας τοῦ ἀναγέραι. ἔρχομαστε τώρα στο
τραγούδι, τοῦ παρουσιάζει διάσωση τὰ στίχοι ἀπὸ τὸν
μοῦσος καὶ ἀντιπαραδίδει τὰ εἰσώγραφα ἡμίστιχα
τοῦ γένους.

Σομφιά σὰ ζημιρῶματα, ἔξινεν ὁ Αὐγῆτες.

Αὐτοὶ εἶναι ὁ μανανιὸς στίχοι ὁ δευαττάγραφοι,
τοῦ μὲ τὰς διάσωση μετατρέπεται εἰς δύο στίχοι,
τὸν πρῶτο δευαττάγραφο καὶ τὸν δεύτερο δευαττά-
γράφο. ἔχουμε γοῦν τὴν αὐτοῦ τὴν μετατροπὴν:

Σομφιά σὰ ζημιρῶματα, — Χάραξεν ἡ Ἀνατολὴ
ἔξινεν ὁ Αὐγῆτες, — Πᾶσι νὰ ζημιρῶσι.

Τὰ πρῶτα ἡμίστιχα, ὅπως ἀπεύσαστε εἶναι τὸ — Χάρα-
ξεν ἡ Ἀνατολὴ καὶ τὸ — Πᾶσι νὰ ζημιρῶσι.

Τὰ ἑξῆς αὐτὰ ἡμίστιχα χρησιμοποιῶνται καὶ εἰς τὰ
ἑξῆς δίστιχα τοῦ τραγουδιοῦ. Τελευτῶντες
τὸ μὲρὸς μας εἶναι γιὰ τὸ μέτρο τῶν Ποσειδωνίων
τραγουδιῶν γενικῶς, ἔχουμε νὰ παρατηρήσουμε,
ὡς, ὅπως ὅλα τὰ Δημοτικὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια,
τὸ μέτρο αὐτὸ εἶναι ποσειδωνιό. Καὶ τώρα λίγα λόγια
γύρω ἀπὸ τὸ τραγούδι «Σομφιά σὰ ζημιρῶματα».

ἔξινεν ἀπὸ τὸν γοῦν καὶ παρουσιάζει ἀντιπαραδίδει
τὴν εἰκόνα τῆς Χαλασῆς. Οἱ στίχοι τοῦ ἔχουν

ΑΡΧΕΙΟ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ

Ημερολόγιο της ελέγχου λογισμικού σε προχαιρικό μέτρο:

Την 11η 12/99 ορίστηκε, ότι θα αδειάζει τον αρχείο.

μουσικότητα καὶ εὐαρηχέων τόσο εὐχάριστα.
 Αἰουῶντε καὶ συνέχ^{ετε} εἰς τὸν αὐτὸ στίχο:
 Χάραζον ἢ ἀναπορῆ, καμίναν ἢ Δύση
 Ραχὴ αἶρα ζᾶν φυᾶ, τὰ φύλλα σου εὐκρίνε.
 Ὁ Φύλλον περὶ καὶ γῆρᾶ, τ' ἄλλα σου εὐκρίνε.
 Τὰ φύλλα τοῦ βουνοῦ φυᾶ, τὰ φύλλα σου εὐκρίνε
 Τὸ Φύλλον χαμογῆρᾶ, τὰ ἔλα σου εὐκρίνε
 Αἶρα τραγούδι. 9

Εἶναι δύο πράγματα και ἕνα ἀποδεκτό, πρὸ πάντων ὅλων:
Εἶναι τὸ πρᾶγμα («καὶ Πνεῦμα ἁγία»),

Εἶπε ἔχοντες εὐφρανται, ὅχι μόνο οἱς συγγενῶς, ἀλλ' αἰ
καὶ ἐπὶ φίλους. Ἡ εὐφραντὴ αὐτῇ τοῦ μέτρου εἶναι
κατὰ νόμον. ἔχοντες τὸ τροχαϊκὸν μέτρο, τονισμένον
ἀπὸ τοῦ καὶ ὅχι ἀπὸ τοῦ - τονισμένον. Ὁ στίχος τῆς
Περικλέους εἶναι δὲ πεντασύλλαβος, ὡς ἂν
ἐπὶ Ποντιακῇ τραγουδία. Ἀδούτην ἀσούτην τοῦ
ἀσπιδιοκλήνου, ἢ Πειριχλάττην εἶναι ἓνα εὐδαιμό
νον καὶ καμινὸν, τραγουδία. Ὁ χορὸς αὐτοῦ
εἶναι βασιλικὸς καὶ ἀσπαχτός, ὡς τὸ ἀριστερὸν
ἀσπιδίου. Σὺν δὲ μελαδιδούρῃ.

Μύρα τραγούδι. τὴν ἀρχὴν τῶν
ἐκ τῆς αἰῶνος παρακλήσεως μου ^{τῆς} ~~τῆς~~ Πόντιας
τραγούδι ~~τῆς τῆς ἀρχῆς τῆς~~ εἶναι
ἡ ἐξῆς: Τὰ Δημοτικὰ τραγούδια τοῦ Πόντου

Αιρετικά, ειδυλλιακά, δραματικά, κ.τ.λ., δὲν ἔχουν
ὁμοιοπαθητικά, ἐνῶ τὰ δίστιχα διασπρῶν
πάντες αὐτὴν. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ παρατηρεῖται
γενικὰ ἐν τῇ ἑλληνικῇ τραγούδιᾳ. Τὰ Ποντιακά
τραγούδια μοιάζουν περισσότερο μετὰ Ἰων-
νικά καὶ μετὰ Κυριακά. Ἐστὶν ὁμοίως
ἀπὸ χαρακτὸς ὅσα τὰ ἑλληνικά Δημοτικὰ
τραγούδια, ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον εἰς τὴν Μακεδο-
νίαν, ἀπὸ τὴν Ἠλιαν εἰς τὸν Πόντον, ἀπὸ τὴν
Θεσσαλίαν εἰς τὴν Κύρον, εἶναι ὁ ἴδιος ἀπὸ
τῆς εὐαισθητοῦ καρδίας καὶ ἡ ἴδια συγγραφή
τῆς ἀρμονίας ἑλληνικῆς ψυχῆς, καὶ ἴσα
ἴσως Ἑβραϊκῶ, Δραματικῶ, Ἑρωτικῶ.

Λύρα τραγούδι,

ΑΡΧΕΙΟ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ

Τὸ ἔδωκεν ἡ ἀρχὴ τῆς ἀρχαίας τῆς ἑλληνικῆς τραγουδιᾶς.

..... ἑστία ἑστία

Δ. Αποστέλλετε τὴν βιογραφικὴν μας ἐκδομὴν

« Ποντιακοὶ Ἀντίλαλοι »

ἀπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ ἐν τῇ ἐκδομῇ ὁ συντάκτης μας

ἑστία ἑστία ἑστία

..... Τὸ ἔδωκεν ἡ ἀρχὴ ἑστία

σορεία. Αν πάει ξέρα, χυρίει τὰ μάτια του πρὸς τὸν
Οὐρανὸ καὶ μὲ εὐχάβια παρακαλεῖ τὸ Θεὸ νὰ βρέξῃ.
Ἄν πάει τὰ στάρια εἶναι ἔτοιμα γὰρ δέρο, χυρίει καὶ
πάει τὰ μάτια πρὸς τὸν Οὐρανὸ μὲ φόβο ἐκτὴν καρδίᾳ
μὴπως βρέξῃ. Θέοι μοι, δώδε τὸ εὖνεφο, μὴ εἶξῃ χαλά-
ζε καὶ παρασφίγη τὸν καρπὸν. Μ' αὐτὴν τὴν χαρτίαν
ὁ ἀρρωματιστὴς τοῦ χωριοῦ ἀντιμετωπίζει τὰς δουλείας του.
Ὅπως μὲ δάρρος καὶ χαρὰ δουλεύει, συνεχίζει τὸ μόχθο
μὲ ὅσα εἴη τῆς χρονίας ἡ τύχη, αὐτὸ εἶναι καὶ ἡ δουλὴ του
τύχη. Διόχρη τὸ φόβο μὲ τὴν ἐλπίδα, ἀνταρτίζει τὸν
πνεύμῳ μ' ἓνα τραγοῦδι χαρούμενο.

Νῦν τραγοῦδι.

1. Ὑμῶν ἀνοίματα στοὺς χωρικοὺς ἀναυτοχρμένα καὶ
αἰδοίματα τῆς ἀγγελουχίας, τῆς ἀγάπης, τῆς
ἀγγελουχίας. **ΑΡΧΕΙΟ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ**
τὸν ἓνα μόνον τὸν ἄλλο. ~~ὅσοι μαζὶ ἀντιπαρατίθενται~~
~~τὸν πνεῦμῳ τῆς ἐλπίδος, καὶ τῷ πνεῦμῳ τῆς χαρᾶς, καὶ τῷ~~
~~πνεῦμῳ τῆς ἀγάπης, εἰς τὸν αὐτὸν Θεὸν πατέρα ἀρχαίων,~~
~~καὶ τῷ χαρτάρῳ σου.~~ **ἔτσι** οἱ ἀνδραῖοι
ἓνος χωριοῦ ἴσῃ καὶ μισοῦνται εἰς μιὰ ψυχή
καὶ μιὰ καρδίᾳ. Μὰ ἓνα παραδίδεται, αὐτὸ δείχνει
τὴν συνάφην τῶν, ὅσοι τοι εἶα τῆς γῆς σου.
Εἶναι φανερό νὰ μὴ παραβῇ ὅλα τὰ χωράφια
μαζὶ. Τὸ πᾶν χωράφι ὡρίμασε νωρίτερα, τὸ ἄλλο
δὲ καθυστερεῖ. Ὅσα ὅπως ἀρσάνει ἀνδραγατοῦν

στὴν ὥρα τους. Δὲν χρειάζεται ἐδῶ φιλοσοφία
γὰρ τὴν ἀντικείμενην τοῦ φράγματος. Ὁλοκαρπύ
σήμερον δ' ἔσται στὸ χωράφι τῆς Γερμίας, δὲ τὸ τελευ-
τῶν, ἔσται ἐν Γοργόρ. κ.τ.λ. Μία συνεργασία
ἰσορροπίας ἐπαχθρομένη ἀπὸ τὴν ἰδία τὴν ἀνάγκη.
Ὁ πῶς καὶ παραδοξὸς φαίνεται μετὰ τὴν βεβαι-
οὗ στὴν ὥρα τους. Ἀλλὰ αὕτη ἡ συνεργασία
δημιουργεῖ καὶ μιὰ ἀπρόσμενη χαρούμενη
ἀνάμειξη στὸς δουρεντῆς. Μετὰ κοινὸ καὶ ὄρεγμα
προχωρεῖ ἡ δουλειά, γιατί τὸ ἀποτέλεσμα τῆς
εἶναι ἄμεσο καὶ δίνει εὐδία τὸ νόημα τῆς χαρούμε-
νης δουλειᾶς, ποὺ γίνεται μετὰ διάλειμμα καὶ κῆφι.
ἀνάμειξη ἐ' ὅπως ἐκάρχη εὐδία. Ἐνα μαλακωμένο
ἀπὸ ἐδῶ, ἔνα ἀσπρὸ ἀπὸ κῆφι, τοὺς κάνουν νὰ μὴ
ἀποβῶνται τὴν κοίτην, ἢ μὴ τὴν πρῶτη καὶ ὁ
χωράφι πλημμυρεῖ χάρις νὰ τὸ εὐαρεσκῶν εἶσθαι.

ΑΡΧΕΙΟ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ

Ἀλλὰ μιὰ ἐν μιὰ τίποτα ἀπρόσμενη εἶναι φυσικό
νὰ ἐξελίσσονται καὶ τὰ νεανικά ἀσθένειά. Δυσ-
ἀγαθότητα, ποὺ ἔτυχε νὰ βρεθῶν ἐ' αὐτὴν τὴν
ἀρχαίαν, εἶναι γένι, δὲ βροῦν τὸν πρῶτο νὰ μεταχτοῦν
καὶ μετὰ ὁλοκαρπύ δὲ παραδοξὸν καὶ αἰσθη-
δίοτυχο τῆς ἀγαθότητος. Μαζευτὰ ὁ ἐρωτευμένος
νέος ἐκείναι καὶ πορὶ νὰ συμπεράσῃ στὴν ἀρχαία,
ποὺ βρίσκεται ἡ μαρτὶ του. Ἀκούστε τὴν τραγουδᾷ
ἀπὸ βραδύς ὁ νέος στὴν ἀγαπημένη του.

Ἰὼ χαράκις τὸ δόρυμαν, ἰσθάρ' αἰ' ἔμιν ἀρχαίαν
Κορκοῖον, δὸς με ψήσαν, ἀπὸ ἔμιν αἰ' χῆται
Λύρα τραγοῦδι.

Ο. Μόσα στὴν ἰδοῦσαντα ἀντίσφαιρα ἐξασφαιρῶντας
ἀπορροῦει στό χωρὶς τὸ ἔνα ἐδεῖο δὸ τὸ ἄλλο.
Ἰὼ εἰσέρχεται τὸ γάμο. Καθρεφίζει τὴν χαρὰ τῶν
κοιτητῶν, αὐτὴ εὐαγγελίζουσα γὰρ τὴν ἔνωση τῶν
δύο νέων. Ὅμως αὐτὴ κοινὰ χαίρουνται καὶ οἱ ζῆνοι.
Ἐχθροὶ, μὰ τί τοια μέρα δὲ ξεχαστοῦν οἱ θυμοί,
οἱ παρρησιῶντες. Ἰὼ χαρὰ δὲ ~~καὶ τῶν~~ οἱ, ἀρῶν
καὶ εὐχνοῦν τοὺς νόμιμους οἱ, χαρὶ ἔργῳ
ἀρχαῖα ὁ γάμος καὶ ἡδυμνή ἀρχὴ ἐδεῖο δὸ τὸ
μόνασμα, τὴν ἀγάπην. Ὁμοθυμῶν ἡ δόξα, ὁμοθυμῶν
τὸ γάμο. Ἰὼ χαρὰ τὸ ἔνα. Ὅσοι μετοχοὶ
δ' αὐτῶν αὐτῶν ὁ γάμος τὸ ἄλλο καὶ ὁ γάμος ἡ
δοξοῦ οἱ. Ἀδελφὰς ἀπορροῦει τοῦ Ποντιανοῦ χωριοῦ.
Λύρα τραγοῦδι.

ΑΡΧΕΙΟ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ

Ο. Μὲ τὰ εὐφροναδίστυχα, αὐτὴ δὲ ἀνοῖσται ἀπὸ
τὸν ὄμιλον, δὲ γράφει τὸ σημερινὸ μας πρόγραμμα.
Λύρα τραγοῦδι.

Ο. Ὅταν καὶ χαρὰν καὶ θεοῦ εὐλογοῖαν ὁ οὐρανός
..... ἴηται
Ἀνοῖσται τὴν λαογραφικὴν εἰσαγωγήν
«Ποντιακοὶ Ἀντίφωνοι», αὐτὴ γράφει καὶ ἐκτυπῶνται
ὁ συνερπάζοντες Στάθης Εὐσταθιάδης.
..... Τὸ ὄμμα ἐβόνη () () () () () ()

μέ καταρρηγνυσα ἐρχαμένη.

— Πυρόνια αδερένια καί ζέλινα.

Γίνονται τὸ κατὰ στήριμα. Καί ἀρχίζει τὸ ἀγωνίσμα
μέ τίς ζήρην τουμάνη, καὶ τὴν ἀπὸ τίς ὁδοῦτες
εἶναι μαθημένα τὰ πορτοκάλια ^{ἐκ τῶν} ἀπὸ τῶν ἐν καὶ τῶν
δωρὲς ὁδοῦτην ὁ πορτοκάλιας μέ τὰ μαματρά του δά
χρυσήν, χίμαι φορεῖ, γὰρ νὰ ἀγωνιστοῦν τὰ στάχια.
Ὁ δὲ ἄλλος ἀνίσταται ἐπὶ τὴν μάσα του τὴν φύση, ὅπως ὁ
ἐξ ἀγωνιστοῦ ἀνίσταται τὴν δουρεῖά του, γὰρ νὰ ἀποφύγῃ
νὰ περὶ τὴν ἀποτοῦ ^{ἐκ τῶν} βασίλειον. ἔχει ἀντροφία
τὰ ὁδοῦτην καὶ τὸν βόδια ἢ ὁδοῦτα μέ ἕνα τρα-
γοῦδι ἀσπρό.

Μύρα τραγοῦδι

Ο. Κατὰ διαστήματα τὰ στάχια ἀναμαστιύονται καί
μέ **ΑΡΧΕΙΟ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ**
καὶ τὰ ἀπὸ τῶν γόρην καὶ τὰ μαθημένα ἀπὸ τῶν
μάτω καὶ τὰ ἀπὸ τῶν ἐρχονται ὁδοῦτην
ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῶν. ἔχουμε τὸ γόρην καὶ τὸν
τὸ ἀπὸ τῶν. — Τὴν δουρεῖά αὐτὴ τὴν ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῶν
χέρια μέ τὰ ἐπὶ τῶν ἐρχαμένη.

— Μὲ τὰ γόρην καὶ τὰν καὶ τὴν
καὶ τὴν — τὴν, ὅσον κατὰ τὴν
τὸ ἀπὸ τῶν, μέ τὰ ὁδοῦτην καὶ τὸν.

Μεγάλη ἀποτοχὴ νὰ τὴν βραχὺ τὸ ἀπὸ τῶν.

Τὰ στάχια, ἀπὸ τῶν καὶ γὰρ ἕνα ἀπὸ τῶν,

σφαίρουν τὴν ὀνομασίαν αἰώνι. Μπορεῖ
ποῦν ζαφνιά νὰ ἰδῇ βροχὴ καὶ τὸ
αἶνι βρέσκει ἐπὶ μέση. Ρυθμὸς ἀρέσει
νὰ μαζευτῇ νὰ συγκεντρωθῇ κατὰ ἥληθα
ἐξωρὸς καὶ νὰ ἀσφαλῇ ἀπὸ τῆς βροχῆς.
ἔσται ἀδύνατο μὴ ὁμογενεῖα μόνη τηρῇ,
νὰ ἐρρωθῇ νὰ τὸ μαζεῖν ἐξ ἑταῶν ἀνάγκη.

Τὴν κριτικὴν ὥρα δὲ τρέχουν οἱ χειτόνοι.
Ὅσα ἔχουμε τὴν ἀγροηγεγυῖαν ^{ἐκ τῶν μέν} ἀποδοτικὴν
ἐξ ἑαυτῶν ^{ἀντικειμένου} ἀξίας, με νόημα βαδίζοντα
ἀνδρωσικῶς. Ἐπὶ αἰώνι σοὶ κονδύλιον νὰ
βροχῇ, δὲ τρέχουν ἀσύντη καὶ οἱ τυχόν κακοί.
μὴ τὸν νυμφοῖρη, σοὶ τῶρα ^{μὴν} ἀνέει
ἀποδοῦναι τὰ ῥόγια, σοὶ γέγονται ἀπὸ τοῦ
κακοῦ τὴν ὥρα ^{ἐκ τῶν} ἀνάγκη.

ΑΡΧΕΙΟ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ

— Ταβερμένος δὲ ἀνείμαι, τ' αἰών ἀν νεβράεται
καὶ σοὶ, δὲ τρέχω σὲ πωλάσμεν. Ἀμαρτίαν
ὅν νὰ χάται τὸ γυμνῶν, κρῖμα δὲ τὰ παλαιὰ τ'
ἔτσι αἰσώτεται ὁ Πονταῖος γαῖος καὶ ἔτσι αἰσώ-
νοται τὴ γαῖν. Οἱ δοκοὶ καὶ οἱ μαρομαρεφνη-
εῖς ἔχουν ἀρρωστικὸ χαρακτῆρα πάντα.

Ἡ ἀνώτερη εὐεῖνη, ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς, τὰ
ἀνδρωσικὰ αἰσθήματα, δὲν εἶναι ἀποσπέρμα-
τα τῆς μὀρφωσις. ἔσται ^{μὀρφη} ἀρετὰς τοῦ γασῶ,

αὐτοῦ διαφυλάττειται ἐν τῇ ψυχῇ του αἰεὶ αἰῶνα
ἐν αἰῶνα, ~~ὡς καὶ ἐν τῇ ψυχῇ του αἰεὶ αἰῶνα~~
Νύκτα παραοίδι.

Ο. Μετὰ τὸ ἀγῶνισμα ἔχουσιν τὸ γένημα καὶ Ποντιακά - ^{ἔβριση}
Τὸ σῆμα εἶναι ἀνακατεμένο μετὰ τὸ ἄχυρο, μνηστῆρα
εὐατάγητο δὲν ἐκέρχεται γὰρ ἀπὸ τῆς χωρίου. Μετὰ
βέβαια γὰρ ἐσθλὴν παρὰ. Τί δ' αὖ γέννηται γέννηται. Περιμένει
ὁ γεωργὸς τὴν νύκτα τὸ βορρῶν ἄχυρι, ὅταν ἀφίκεται
οἱ Ἀρχονταὶ τὸν ὄριον ἄνθρω. Κυρίως ἐπὶ τῇ
μερῶν τα φασὶν βορρῶν. Τότε ὁ ὄριον ἡ φασὶν
γύρω ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ σπασαχου. ^{ὡς καὶ ἐν τῇ ψυχῇ του αἰεὶ αἰῶνα}
Τὴν νύκτα ἐν τῇ ψυχῇ. Τὸ ἄχυρο, οὐκ ἐκέρχεται,
καρπύουται, ἐν τῇ ψυχῇ. Τὸ σῆμα ἀφίκεται πρὸς
τὰ κατὰ. ἔστι μετὰ τὴν ἔκτασιν, ἀφίκεται,
ἄχυρι, **ΑΡΧΕΙΟ ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΗ**
ὁ ὄριον ἀπὸ τοῦ αἵματος. Πρὸς τὸν αἵμα καὶ ἀφίκεται
ἐκέρχεται χρειαζέται. Μετὰ τὴν ἔκτασιν καὶ μετὰ
τῆς ἔκτασιν ἀφίκεται ὁ γεωργὸς ἐπὶ τῇ ψυχῇ του.
Εἶναι τὸ γέννη, ἀφίκεται ἀφίκεται ὅχι μόνον γὰρ τὴν
οἰκονομίαν του μετὰ καὶ γὰρ ὅταν τοῦ ἀνθρώπου.
Νύκτα παραοίδι.

Εἰδὼν περὶ τὴν τὸ ἀπόγραμμά μας.

... .. ἔσται

Απολύσατε τὴν ἀπογραφὴν ταῖς ἐκέρχεται
ἐπὶ Ποντιακά ἀφίκεται, ἀφίκεται καὶ ἀφίκεται ἀφίκεται
ἐπὶ τῇ ψυχῇ του αἰεὶ αἰῶνα

ΧΑΡΤΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ "ΕΣΤΙΑ"
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ